

516

Мария

24 година
8 лекция на общия класъ
20.XII.1944 г. Сръда 5 ч.с.
Изгрѣвъ - София

~~Добрата молитва. Единъ си ти мой Мусала. Духътъ Великъ.~~

~~Христосъ дава единъ обикновенъ приказъ подоби се царството Божие на човѣкъ, който направи вечеря и покани ~~множество~~ мнозина. Въ часа на вечерята проводи работѣ си да кажатъ на поканенитѣ: Елате, понеже всичко е рече: Нива ~~купихъ~~ и нужда имамъ да излѣза и да я видя, моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Купихъ петь чифта волове и отхождамъ да ги опитамъ. Моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Оженихъ се и затова не могя да дойда.~~

~~Лука 14: 16-20. Никой отъ званитѣ не дойде на вечерята.~~

Това може да се оприличи на едно разгнѣвено дете, което, като се разсѣрди, отказва се да яде ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ нѣкакъвъ ~~големъ~~ аргументъ, ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ нѣкакъвъ политически съображения ~~отказва се~~ да яде. Канятъ го веднажъ, дваждъ, не иска. ~~Мога да се дойде до~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ скандалъ, до война. Ако башата излѣзе по-силъ, детето капитулира; ако детето излѣзе по-силно, башата капитулира. По ~~нѣкоя път~~ хората се отричатъ ~~от~~ хубавите работи по един-ствената причина да взематъ повече. ~~Хубавите работи не поканятъ да взематъ~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ ~~искатъ да взематъ~~ ~~нѣкоя път~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ ~~искатъ да~~ ~~взематъ~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ ~~всъки денъ~~ ~~има~~ ~~дажи~~. Въ ~~Божествения~~ ~~поредъкъ~~ ~~всъки~~ ~~денъ~~ ~~има~~ ~~дажи~~. Въ човѣшкия ~~поредъкъ~~ ~~всъки~~ ~~денъ~~ ~~има~~ ~~дажи~~ ~~и~~ ~~може~~ ~~да~~ ~~попитатъ~~ ~~защо~~ ~~има~~ ~~дажи~~. Не е обмислена работата ~~нѣкоя~~ съ останали безъ дажби, защото, който е ~~обмислен~~, ~~и~~ ~~не~~ ~~има~~ ~~мисли~~ за себе си. Други съ били далече и съ останали извѣнь даждитѣ. Трети ~~съ~~ ~~не~~ ~~има~~ ~~пога~~ ~~да~~ ~~работи~~, понеже не съ ги видѣли. Тия, които даватъ ~~негатив~~, да иматъ нови побуждения, за да взематъ и тѣхъ предъ видъ.

Нѣкой момъкъ иска да се жени за нѣкая мома. Тя не иска да се жени. Кои съ побудителнитѣ причини? Много сѫ причинитѣ, но сѫщественитѣ сѫ две: Тази мома не иска да се жени, понеже е много измѣчвана отъ момците. Сега се отказва да се жени. Или този момъкъ се отказва да се жени, понеже той е измѣчванъ отъ момите и не иска да се жени. Ако туришъ обуша, пълни съ гвоздеи какво благо ще бѫдатъ? Обушата сѫ благо, когато сѫ удобни, ~~хубаво~~, не притѣсняватъ крака. Всъко нѣщо, което не е благо, нѣма защо да го опитваме.

Ще се радвате на едно нѣщо: Всичкитѣ стари ще се подмладятъ. Въ небето старъ човѣкъ не може бѫдешъ. Ако дадешъ кандидатурата си за подмладяване, имашъ бѫдеще; ако не си дадешъ кандидатурата за подмладяване, оставава съ туй признавие и нѣмашъ бѫдеще. Нѣкой казва: Оставамъ съ старитѣ вѣрвания Човѣкъ, който остава съ старитѣ вѣрвания, съ старитѣ разбирания, ще пие студена вода.

Та казвамъ: Всичко въ свѣта е временно полезно. Нѣкои нѣща сѫ полезни за единъ денъ, нѣкои - за два, за три, за четири, петъ, следъ туй представъ да сѫ полезни. Нѣкои нѣща иматъ вѣчно въ себе си, всъкога сѫ полезни. Когато влѣземъ въ обикновения поредъкъ на нѣщата, тѣ не сѫ всъкога полезни. Тогава идатъ голѣмитѣ разочарования въ нашия животъ.

И ^има мъжни нѣща. Единъ мой приятелъ ми разказваше: Азъ, казва, никога не бѫхъ подозиралъ въ себе си ~~такива~~ опушненія. Както и да започна една беседа или нѣкая работа, се има противоречия. Искамъ да свѣрша една работа безъ противоречия. Както и да започна, се другитѣ сѫ криви. Искамъ туй да престане: да нѣма кривъ нѣкой. Мисля, мисля, като направя нѣщо, пакъ е кривъ нѣкой. А това не искамъ. Искамъ тѣй да вѣрша работитѣ, че да нѣма криви

жора. Сега нѣкои ще кажете: Повѣрвай въ Бога, люби Бога. Тѣ сѫ разни идеи, разни основи, върху които се градят. Ти не може да туриш всичките основи изведенажъ. Брата е нѣщо, което принадлежи къмъ съвсемъ другъ свѣтъ. Любовъта е Божествена сила, принадлежи къмъ другъ свѣтъ. Много други работи има, които се различаватъ. Ние трѣбва да ги проучаваме. Казвате: Повѣрвай въ Господа. Това е животъ въченъ да позная Тебе единаго истинаго Бога и Христа. Идеята за Христа е много ограничена. Любовъта е ~~животъ~~ животъ. Да любимъ истинския Богъ и Христа, който е изпратен отъ Бога. Животъ може да бѫде красивъ, когато носи свойте красиви ми-
сли. Животъ може да бѫде красивъ, когато носи свойте красиви чувства. Живо-
тъ може да бѫде красивъ, когато носи свойте красиви постѣжки. Казва нѣкой:
Азъ съмъ религиозенъ човѣкъ, вѣрмамъ въ Бога. Има религиозни идеи, които сѫ неразбрани. Ти може да си религиозенъ човѣкъ, но какъ живѣашъ? Ти може да знаешъ да свиришъ, да имашъ най-хубавата цигулка и при това да не спазвашъ всичките правила. Който те слуша, мисли, че си обикновенъ цигуларъ съ най-
хубавата цигулка. Може да си обикновенъ цигуларъ съ най-хубава цигулка, пъкъ може да си гениаленъ цигуларъ, необикновенъ по своята гениалност, но съ обикновена цигулка. За предпочитане е съ обикновена цигулка и гениалн-
еност и съ необикновена цигулка, или съ ~~всичко~~ ;

Второто положение: Всѣки човѣкъ като знае по кой начинъ ще изнѣши една работа, като че ти губишъ. Той трѣбва да не го знае. Той като знае, какъ ѝ да го свиришъ, ще ти намѣри погрѣшка. Той нищо да не, дори ~~З~~ буката да не знае. Какъ ти ще го изсвиришъ, да не знае. Шомъ вървите по обикновенитѣ ~~ижки~~ постѣжки, всѣки ще ви намира погрѣшки.

/Учителъ кашли и казва за своята кашлица/. Този и търговецъ, който е дошъл въ дома ми да търгува. Иска да покаже соковетъ си, мармеладитъ. Казвамъ: Направете нѣщо по-хубаво. Не, не, я ги приеми по-добре. Ако река да се разправямъ съ него, ще ми вземе повече време. Пъкъ доста скъпо ги плащамъ. Съ 200, 300 лева не се задоволява, 500, 600 лева. Нѣкой путь и хиляда и хиляда и двеста взема за маслото. Ако вие тъй както седите употребите онзи законъ на хармонията, какво ще стане. Ти се мѫчишъ да пѣешъ, ти реагирашъ по единъ разуменъ начинъ. Ти пѣешъ, да хармонизирашъ нѣщата. Той вижда, че не може да те хване. Каквото и да правишъ, не те хваща. Кой хваща човѣка? Представете си единъ човѣкъ въ живота си никога не се е молилъ, никога не е искалъ отъ другитѣ на заемъ. Кой ще му даде? Защото хората винаги иматъ предъ видъ онѣзи, които сѫ искали. Онзи, който не иска, може по закона на досѣтливостта да получи. Казвате: Може и тия хора да искатъ, но ги е срамъ ~~иже~~.

Туй, което азъ казвамъ сега, ще видимъ, дали ще се сблъскамъ на 220 страница отъ "Царския путь на душата". /Учителъ даде книгата на братъ Симеон новъ и той прочете посочената страница/.

Ето кѫде правятъ всичките погрѣшки. Въ даденъ случай азъ привеждамъ само единъ фактъ: ~~Едни~~ гледа ~~биятъ~~ единъ билетъ отъ лотария, не му хваща око. Мисли, че има другъ билетъ, който ще му даде единъ милионъ лева. Този билетъ е, който е попадналъ на око. Той мисли, че тоя билетъ губи и не го взема. И наистина загубва. Всички ония, които сѫ взели тоя белетъ, безъ да знаятъ, печелятъ. Винаги се радвате, когато печелите. Казва: Само погледахъ билета, взехъ го. Единъ милионъ печели. Та и вие сте отъ тѣзи, които сѫ много малко се задоволявате. ~~И~~ се радваме, когато печелимъ много съ малки

усилия и съжаляваме, когато печелимъ съ gol'imi усилия. То е въ човъшкия живот.

Сега Симеонъ като прочете, той изгуби времето. На Симеона работата между англичанинъ за 250 лири, че ще посети единъ богатъ милиардеръ. Отива кореспондентъ при милиардера и иска да се срещне съ него. Американскиятъ милиарденъ цени времето си и казва: Всъка минута ми струва по петъ лири. Казва: Колкото искате ще платя. Влъзълъ за петъ минути и милиардеръ го пита: Какво ще кажете? Онзи си държи часовникъ и казва: Хванахъ се на басъ, че ще срещна съ тебе за 250 лири. На тебе давамъ отъ признателностъ 25, азъ вземамъ останалите 225. Моето време е много по-скъпо. Симеонъ нищо не печели.

Ще дойде единъ денъ, че най-малките виртуози въ свѣта ще свирятъ тъй добре както и най-добрите виртуози сега. Обикновениятъ ученикъ ще свири тъй добре, както и най-добрите виртуози. Туй време ще дойде. Тогава какви ще бѫдатъ гениитъ, които не свирятъ. Могато дойдатъ тия времена, ще се радватъ на човъшкия прогресъ. Тогава хората ще си предаватъ Божественото изкуство, даромъ, нѣма да го продаватъ.

Но сега другъ е въпросътъ. Мъжнотията не седи въ погрѣшките, но седи въ изправянето на погрѣшките. Погрѣшката е тамъ, че има единъ законъ, който си престъпилъ. Както нѣкой цигуларь се опитва да свири нѣкое мъжното творение и изправи погрѣшка. Следователно, той трѣбва да свири безпогрѣшно. Да поправишъ живота си, значи по този законъ да постъпвашъ безъ погрѣшка. Нѣкой казва: Азъ искамъ да бѫда милосърдъ. Ти трѣбва да бѫдешъ съвършенъ въ милосърдието. Ти се оправдавашъ и казвашъ, дали ще имашъ време. Щомъ дойдешъ до Божествения законъ, нѣма да питашъ дали ще имашъ време или нѣма да имашъ. Това е заблуждение. Човѣкъ всъкога има време да прави добра каквато и да е милостъ. Като я направи, пакъ ще му остане време. Времето се увеличава и измъкните скъсява. Когато употребяваме любовта, времето се увеличава; когато употребяваме безлюбието, времето се намалява.

Азъ искамъ да кажете една страница, но да сте налучкали, което е писано. Каквото мислите, това да се говори. /45/ Понеже се събрали стара майка и стара дъщеря, животът имъ не е толкоъ практиченъ. Търсятъ старъ зетъ съ малко умъ и съ много пари. Значи тогава невѣстата, младата булка започнаха да я дѣвчатъ. Ти не мислишъ за младата булка, за младата невѣста, че я туряшъ въ устата. Следователно, когато житото страда, вие се смѣете, радвате се. Тази е първата усмивка, като човѣкъ е направилъ. Тогава вие казвате, че ви залъгвамъ. Какво значи залъгнане? Когато ви обиждатъ нѣщо и не ви го даватъ.

Изпѣйте ^a онзи старата пѣсень: "Мога да постигна що желая". /Изпѣхме я/ Като се роди радостта, любовта царува. Безъ радость любовъ не може да царува. Радостта живѣтъ, който направлява любовта. На единъ доста честолюбивъ момъкъ казватъ: Ще носишъ плодове. Казва: Не искамъ, чужди плодове не съмъ носилъ. Първия денъ ще носишъ чужди плодове, но единъ денъ въ живота си ще носишъ ^и свои плодове. Понеже си най-силенъ, не може да се извиниши, може да ги носишъ. Ако бѫше сладъ, нѣма да ги носишъ. Ако не искашъ за себе си, ще ги носишъ да ги раздадешъ на хората. Ако не ги раздадашъ, самъ ще страдашъ. Сега ние не може да избегнемъ нѣкои товари. Нѣкои нѣща ни даватъ и ти казвашъ: Не ми ^b трошатъ. На-други-трябватъ. Не си свободенъ, на

на
че намъришъ тия които тръбватъ и ще имъ ги дадешъ. Понеже благото на всички единъ човѣкъ се дѣлжи, че мнозина сѫ му усълужвали, безъ той да за~~з~~лужва. Та да благодаримъ на този законъ, че Божествениятъ свѣтъ върви по изключителенъ путь. Ако човѣкъ би погледналъ на Божествения поредъкъ въ самото начало, би казалъ: Отъ туй всичко може да стане, не не и Божествено. Таково ще бѫде него-вото впечатление. Дотогава, докато знаешъ Божественото, какъ ще стане, то нико-га нѣма да дойде. Ако знаешъ, по кой начинъ Богъ ще ти помогне, то никога нѣма да стане, ~~ти~~ никога нѣма да знаешъ, какъ ще стане Божественото. Понеже ти искашъ да знаешъ, то нѣма да стане ~~ти~~. Остави тази работа на Бога, Той да я на-прави, ~~и забрави~~. Каквото Господъ е намислилъ да направи, не говори. Каквото направи, тогава говори. Всички тръбва да се трудимъ да предугадимъ Божественото. Но какъ ще предугадимъ Божественото? Съвременниятъ християнски свѣтъ отъ хи-ляди години ~~има~~ държи сѫщото правило: Да се помолимъ. Въ една отъ най-добрѣ-бритѣ и богати цркви въ Лондонъ става дума да се събератъ пари за нѣщо.

~~Единъ~~ Казватъ: Да се помолимъ, братя! Проповѣдникъ Муди казва: Нѣма какво да се молимъ. Азъ ~~първиятъ~~ съмъ богатъ проповѣдникъ, давамъ хиляда лири. Братъ Джонъ, ти си голѣмъ банкеръ и ти ще дадешъ. И той дава толко зъ. Ние сме хората, които тръбна да съберемъ срѣдствата, които Богъ ни е далъ. Нѣма какво да се молимъ да ни ~~помогнъ~~ отъ невидимия свѣтъ.

Здравъ си, прави добро. Свѣтлата мисълъ дойде у тебе, прави добро. Свѣтло-то чувство дойде у тебе, прави добро. Богатъ си, прави добро. Дойде радостъ ~~у~~ тебе, прави добро. Като нѣмашъ радостъ, наби този, когото си срешиналъ на путь. Какъ е смѣлъ той да те среши въ нещастенъ денъ. Че ~~лошо~~ лошо ли е, ако кажа на единъ ~~джен~~ човѣкъ да набие слѣнцето, понеже не му се оправятъ работите? Кой е онзи, комуто дамъ свѣтъ да набие слѣнцето, че ~~може~~ може да го набие. Като му кажа да набие слѣнцето, той много пъти ще бѫде битъ, но слѣнцето нико-га нѣма да бѫде бито. Въодушевявайте се отъ слѣнцето. Слѣнцето при голѣмите работи, които има, има време и да нищожни работи, да се премѣсти една капица отъ едно място на друго. Като погледнешъ слѣнцето, ще кажешъ: Не съмъ достиг-налъ тъй да бѫда като слѣнцето щедъръ ~~ж~~ ~~и~~ ~~и~~ постъяненъ / въ работата. Досега на колко мяста не съмъ се отбилъ. Слѣнцето отъ хиляди години не се отбива, сутринъ като изгрѣе отъ изтокъ, отива на западъ. Не приема никакви поке-ни. Казва: Нѣмамъ време да се разговарямъ. Честа хуморъ има въ слѣнцето. Човѣкъ като не го слуша, образува вѣтъръ, голѣми бури. На онѣзи, които го чакатъ, за-почва да имъ прекатурва колата, разбръка. Казватъ: Бе, щѣше да ни умори. Не го очаквайте, ще ви спѣне работата.

Сега кое е по-хубаво: да мислишъ за обикновения хлѣбъ на бедния, или да мислишъ за царския хлѣбъ? Или да го поставимъ въ друга форма: коя храна е по-чиста: дето отива човѣкъ, или дето отива пчелицата. Съ своето отиване пчелицата изважда сокъ ~~за~~ хората. Въ свѣта най-хубавитъ работи иматъ предъ видъ и ги тъсятъ най-малките сѫщества. Затова тръбва да вземемъ добъръ примѣръ отъ тѣхъ. Веднажъ една сестра ми казва, че пчелата ~~ре~~ тръбва да обиколи 500 хиляди цвѣтя, за да извади едно кило медъ ~~Не-е~~. Не е вѣрно, може би до 150 хиляди до 200 хиляди да посети, но 500 хиляди сѫ много за едно кило медъ.

Ние всички се плашимъ отъ нашата статистика. Казвате: Изисква се цѣлу-животъ, за да постигнемъ нѣщо. Крива е статистика. Не е вѣрно, че цѣлу-животъ се изисква, за да постигнемъ нѣщо. Привеждалъ съмъ примѣра за онзи, който

се родилъ да прави добро. Понеже всъкога, когато е правилъ добро, се е случвало нещастие, той се е отказалъ да прави добро. Единъ денъ казва: Ще се самоубия, не искамъ да живея. Него денъ гледа едно младо момиче се дави въ ръката. Пита се да му помогне ли или да не му помогне, да го остави да се удави. Казва: Хайде да го извадя, че тогава ще ида да се давя. Това момиче било царската дъщеря. Оттогава му тръгнало напредъ. Като извадилъ царската дъщеря, му тръгнало напредъ. То е истината. Само като намърите истината, ще ви тръгне напредъ.

Азъ гледамъ съвременната психология на българите. Искатъ да направятъ нещо и търсятъ причините тамъ, дето нищо да намърятъ. Ами че знаете ли, че мнозина отъ васъ сѫ виновати, че не сѫ взели достатъчно въздухъ. Мнозина българи сѫ виновати, че сѫ взели повече въздухъ, отколкото тръбва. Българи тъ казватъ: Има въздухъ. Човѣкъ може да биде виноватъ и въ вземането, и че ~~жаждата~~ е взелъ толко, колкото тръбва. И повече нѣма да вземашъ, че извършишъ длъжността си.

Съ коя мисъль започнахме? Първата мисъль коя бѣше? /Прочеете се началото на тая лекция/.

Кой мисли най-малко? - Болниятъ. Болниятъ мисли повече за себе си. Каквото и да му кажатъ, всичко върва. На вървачите тамъ е всичката слабостъ, че те сѫ суевѣрни. Този цѣръ помага, онзи цѣръ помага, каквото имъ кажатъ, всичко върватъ. Дадатъ му единъ цѣръ не върви, дадатъ другъ, не върви.

Отче нашъ.

516

записът

Записът

24 година
8 лекция на общия класъ
20.XII.1944 г. Сръда 5 ч.с.
Изгрънъ - София

~~Добре човекъ. Единъ си твой Мусала. Духътъ Божи.~~

Христосъ дава единъ обикновенъ примѣръ: Уподоби се царството Божие на човѣкъ, който направи ^{чимъ} вечеръ и покани ^{гости} ~~людски~~ мнозина. Въ часа на вечерята проводи работѣ си да кажатъ на поканенитѣ: Елате, понеже всичко е вече готово. И начнаха всички като на единъ умъ да се отричатъ. Първиятъ му рече: Нива ^{имамъ} купихъ, и ^{имамъ} нужда ^{имамъ} да излѣза и да я видя. Моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Купихъ петъ цифта волове и отхождамъ да ги опитамъ. Моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Оженихъ се и затова не могя да дойда. /Лука 14:16 - 20./ Никой отъ званитѣ не дойде на вечерята.

Това може да се оприличи на едно разгнѣвено дете, което, като се разсърди, отказва се да яде. Нѣма нѣкакъръ голѣма ^{причина} ~~аргументъ~~, има само нѣкакви политически съображения: отказва се да яде. Канятъ го веднажъ, дваждъ, не иска. Може да се дойде до ^{хората} ~~външното~~ скандалъ, до война. И ако башата излѣзе по-силенъ, детето капитулира; ако детето излѣзе по-силно, башата капитулира. По нѣкой пътъ хората се отричатъ отъ хубавите работи по единствената причина да взематъ повече. ~~Отъ хубавите работи не искашъ да взематъ малко, много искашъ да взематъ.~~ Никой пакъ се сърдятъ, не искашъ да взематъ. Тъ съ вече въ другъ поредъкъ. Въ Божествения поредъкъ всѣки денъ има свои дажби. Въ човѣшкия поредъкъ всѣки денъ нѣма свои дажби. ~~може да попитате: защо нѣма дажби.~~ Не е обмислена работата. Нѣкой съ останали безъ дажби, защото, който е обмислялъ, е мислилъ за себе си. Други съ били далече и съ останали извѣнъ дажбите. Трети съ останали безъ дажби, понеже не съ ги видѣли. Тия, които даватъ, трѣба да иматъ нови побуждения, за да взематъ ~~и~~ предъ видъ ^{всичкиятъ хора}.

Нѣкой момъкъ иска да се жени за нѣкая мома. Тя не иска да се жени. Кои съ побудителниятъ причини? Много съ причинитѣ, но сѫщественитѣ съ две: Тази мома не иска да се жени, понеже е много измѣщвана отъ момците. Сега се отказва да се жени. Или този момъкъ ^{се} отказва да се жени, понеже той е измѣщванъ отъ момите и не иска да се жени. Ако ^{туритъ} обуша, пълни съ гвоздеи, какво благо ще бѫдатъ? Обущата съ благо, когато съ удобни, не притѣсняватъ крака. Всѣко нѣщо, което не е благо, нѣма защо да го опитваше.

Ще се радвате на едно нѣщо: Всичкитѣ стари ще се подмладятъ. Въ небето то старъ човѣкъ ^{старъ} не може бѫдешъ. Ако дадешъ кандидатурата си за подмладяване, имашъ бѫдеще; ако не си дадешъ данцидатурата за подмладяване, оставашъ съ туй призвание и нѣмашъ бѫдеще. Нѣкой казва: Оставамъ съ старитѣ вѣрвания. Човѣкъ, който остава съ старитѣ вѣрвания, съ старитѣ разбирания, ~~не пие студена вода.~~ ^{нищо не придобива.}

Та казвамъ: Всичко въ свѣта е временно полезно. Нѣща съ полезни за единъ денъ, нѣкои - за два, за три, за четири, петъ, следъ туй представатъ да съ полезни. Нѣкои нѣща иматъ ^{всъщъ} въ себе си, всѣкога съ полезни. Когато влѣземъ въ обикновения поредъкъ на нѣщата, тъ не съ всѣкога полезни. Тогава идатъ голѣмитѣ разочарования въ нашия животъ.

Има мнени нѣща. Единъ мой приятель ми разказваше: Азъ, казва, никога не бѣхъ подозиралъ въ себе си ^{Какъ} Кива опущения. Както и да започна една беседа или нѣкая работа, се има противоречия. Искамъ да съврша една работа безъ противоречия. Както и да започна, се другите съ криви. Искамъ туй да престанеша нѣма кривъ нѣкой. Мисля, мисля, като направя нѣщо, пакъ ^{Чакатъ} е кривъ нѣкой. А това не искамъ. Искамъ ^{тукъ} да върша работитѣ, че да нѣма криви

хора. Сега някои ще кажат: Повъртай въ Бога, люби Бога. Тъ съ разни идеи, разни основи, върху които се гради. Ти не може да туриш всичките основи извади. Върата е нящо, което принадлежи къмъ съсемъ другъ светъ. Любовта е Божествена сила, принадлежи къмъ другъ светъ. Много други работи има, които се различаватъ. Ние тръбва да ги проучаваме. Казвате: Повъртай въ Господа. Това е животъ въченъ да позная Тебе единаго истинаго Бога и Христа". Идеята за Христа е много ограничена. Любовта е ~~животъ~~ животъ. Да любимъ истинския Богъ и Христа, който е изпратенъ отъ Бога. ~~Истинскиятъ и Христовъ животъ~~. Животъ може да биде красивъ, когато носи своята красиви мисли. Животъ може да биде красивъ, когато носи своята красиви чувства. Животъ може да биде красивъ, когато носи своята красиви постапки. ~~Казва: Некой~~ Азъ съмъ религиозенъ човѣкъ, върмамъ въ Бога. Има религиозни идеи, които съмъ неразбрани. Ти може да си религиозенъ човѣкъ, но какъ живѣшъ. Ти може да знаешъ да свиришъ, да имашъ най-хубавата цигулка и при това да не спазвашъ всичките правила. Който те слуша, мисли, че си обикновенъ цигуларь съ най-хубавата цигулка. Може да си обикновенъ цигуларь съ най-хубава цигулка, пъкъ може да си гениаленъ цигуларь, необикновенъ по своята гениалност, но съ обикновена цигулка. За предпочтитане ~~е~~ обикновена цигулка, ^{по} ~~и~~ гениалност ^е, отколкото безъ гениалност и съ най-хубава цигулка, или ~~е~~ обикновеност и съ необикновена цигулка.

Второто положение: Всички човѣкъ като знае по кой начинъ ще изнѣшъ една работа, като че ти губишъ. Той тръбва да не го знае. Той като знае, какъ ще го свиришъ, че ти намѣри погрѣшка. Той нишо да не ^{уми} дори озбуката да не знае. Какъ ти ще го изсвиришъ, да не знае. Щомъ вървите по обикновенитъ ~~и~~ ^{членъ} постапки, всички ще ви намира погрѣшки.

/Учителътъ кашли и казва за своята кашлица/. Този е търговецъ, който е дошълъ въ дома ми да търгува. Иска да покаже ^{стопанъ} ~~богатъ~~ си, мармеладитъ. Казвамъ: Направете няшо по-хубаво. - Не, не, я ^{ти} приеми не-доброе. Ако река да се разправямъ съ него, че ми вземе повече време. Пъкъ доста скъпо ги плащатъ. Съ 200, 300 лева не се задоволява, 500, 600 лева. ^и Най-пътъ и хиляда и хиляда и двеста взема за маслото. Ако вие тъй както седите употребите онзи законъ на хармонията, какво ще стане. ^{Когато ти} Ти се маинши да пъешъ, ти реагирашъ по единъ разуменъ начинъ. Ти пъешъ, да хармонизирашъ нѣщата. ^и Той ^{нужда}, че не може да те хване. Каквото и да правишъ, не те хваша. Кой хваша човѣка? Представете си единъ човѣкъ, въ живота си никога не се е молилъ, никога не е искалъ отъ другитѣ на заемъ. Кой ще му даде? Зашото хората винаги иматъ предъ видъ онѣзи, които съ искали. Онзи, който не иска, може по закона на досътливостта да получи. ^{Ходата и какъ} Казвате: Може и тий хора да искатъ, но ги е срамъ ^{жени}.

[Туй, което азъ казвамъ сега, ще видимъ, дали ще се сѫдне на 220 страница отъ "Царския путь на душатъ". /Учителътъ даде книгата на братъ Симеон новъ и той прочете посочената страница./]

Ето идне правятъ всичките погрѣшки. Въ даденъ случай азъ привеждамъ само единъ фактъ: ^{Единъ} гледа билетъединъ билетъ отъ лотария, не му хваша око. Мисли, че има другъ билетъ, който ще му даде единъ милионъ лева. Този е билетъ, който е попадналъ на око. Той мисли, че тия билетъ губи и не го взема. И наистина загубва. Всички онни, които съ взели тия билетъ, безъ да знаятъ, печелятъ. ^{Всички} Винаги се радвате, когато печелите. Казва: Само погледнахъ билета ^{чукъ} взехъ ^{се}. Единъ милионъ печели. Та и вие ще отъ тѣзи, които съ много малко се задоволявате. ^{На} Ние се радваме, когато печелимъ много съ малки

8

усилия и съжалияваме, когато печелимъ съ големи усилия. Така въ човешкия животъ.

Сега Симеонъ като прочете, той избуди времето. На Симеона работата ми ^{принадлежи} разбирашъ американски кореспондентъ се хваща на басъ съ другъ ^{изненадващ} англичанинъ, за 250 лири, че ще посети единъ богатъ ^{коригувано} милиардеръ. Отива кореспондентъ при милиардера и иска да се срещне съ него. Американскиятъ милиардъ ценит времето си и казва: Всъка минута ми струва по петъ лири. Казва: Колкото искаште ще платя. Влѣзълъ за петъ минути и милиардерътъ го питашъ: Какво ще кажете? Онзи си държи часовника ^{и 25 лири} и казва: Хванахъ се на басъ, че ще се срещна съ тебе, за ~~250~~ лири. На тебе давамъ отъ ^{одъвое} признателностъ 25, азъ вземамъ останалите ²²⁵. Моето време е много по-скъпо. Симеонъ нишо не печели.

Ще дойде единъ денъ, че най-малките виртуози въ свѣта ще свирятъ тъй добре както и най-добрите виртуози сега. Обикновениятъ ученикъ ще свири тъй добре, както и най-добрите виртуози. Туй време ще дойде. Тогава какви ще бѫдатъ генинъ, които ще свирятъ? Когато дойдатъ тия времена, ще се радваме на човешкия прогресъ. Тогава хората ще си предаватъ Божественото изкуство ^{даромъ}, нѣма да го продаватъ.

Но сега другъ е въпросътъ. Мичнотията не седи въ погрѣшките, но седи въ изправянето на погрѣшките. Погрѣшката е тамъ, че има единъ законъ, който си престъпилъ. Накто нѣкой цигуларь се опитва да свири нѣкое мѣчно творение и направи погрѣшки. Следователно, той трѣбва да свири безпогрѣшно. Да поправишъ живота си ^{си}, значи по този законъ да постигнешъ безъ погрѣшка. Нѣкой казва: Азъ искашъ да бѫда милосърдъ. Ти трѣбва да бѫдешъ съвършенъ въ милосърдието. Ти се оправдавашъ и казвашъ, дали ще имашъ време. Шомъ дойдешъ до Божествения законъ, нѣма да питашъ, дали ще имашъ време или нѣма да имашъ. Това е заблуждение. Човѣкъ всѣкога има време да прави ~~ли~~ ^{да} приуни каквато и да е милостъ. Като я направи, пакъ ще му остане време. Времето се увеличава и ^{изненадващ} съксява. Когато употребяваме любовта, времето се увеличава; когато употребяваме безлюбието, времето се намалява.

Азъ искашъ да кажете една струйца, ^{да} предадете на луквали, което е писано. Каквото мислите, това да се говори. /45/ Понеже се събрали стара майка и стара дъщеря, животътъ имъ не е толковъ практиченъ/. Търсятъ старъ зетъ съ малко умъ и съ много пари. Значи тогава нѣвѣстата, младата булка започнеша да я дѣвчатъ. Ти не мислишъ за младата булка, за младата нѣвѣста, че я туряшъ въ устата. Следователно, когато житото страда, вие се смѣете, радвате се. Тази е първата усмивка, ^{която} човѣкъ е направилъ. Сега вие казвате, че ви залъгвамъ. Какво значи залъгване? Когато ви обищаятъ нѣщо и не ви го даватъ.]

Изпѣйте онзи старата пѣсень: "Мога да постигна що желая". /Изпѣхме я/ Като се роди радостта, любовта царува. Безъ радостъ любовъ не може да царува. Радостта ^{такъ} е животъ, който направлява любовта. На единъ доста честолюбивъ момъкъ казватъ: Ще носишъ плодове. Казва: Не искашъ, чужди плодове ве не стъмъ носиши. Първия денъ ще носишъ чужди плодове, но единъ денъ въ живота си, че носишъ ^и свои плодове. Понеже си най-силенъ, не може да се извинишъ, можеща ги носишъ. Ако бѫше слабъ, нѣма да ги носишъ. Ако не искашъ за себе си, че ги носишъ да ги раздадешъ на хората. Ако не ги раздадешъ, самъ ще страдашъ. Сега ние не може да избегнемъ нѣкни товари. Нѣкни нѣща ни даватъ и ти казвашъ: Не ми ^и требватъ. На други требватъ. Не, си свободенъ, на

на ^{на това} ^{Пожение} ще намършимъ тия, които тръбватъ и ще имъ ги дадешъ. Понеже слагото на всички единъ човѣкъ се дължи ^{на това} че мнозина сх му усълужвали, безъ той да заклужва. Тъ да благодаримъ на този законъ, че Божествениятъ свѣтъ върви по изключителенъ пътъ. Ако човѣкъ би погледналъ на Божествения поредъкъ въ самото начало, би казалъ: Отъ туй всичко може да стане, не не ^{може} Божествено. Таково ще биде него- ^{какъ че стане} въпечатление. Дотогава, докато знаешъ ^{какъ че стане} Божественото, ^{тъ} нико- ^{кой че стане} да ^{може} да ^{тъ} помогне, ^{тъ} никога нѣма да ^{може} да ^{тъ} дойде. Ако знаешъ, по кой начинъ Богъ ще ти помогне, ^{тъ} никога нѣма да ^{може} да ^{тъ} стане. Ти ^{ти} искашъ да знаешъ, какъ ще стане Божественото. Понеже ти имена прави, ^{ти} и заставри. Каквото Господъ е намислилъ да направи, ^{ти} не говори. ^{тъ} каквото на- прави, тогава говори. Всички тръбва да се трудимъ да предугадимъ Божественото. Но какъ ще предугадимъ Божественото? Съвременниятъ християнски свѣтъ отъ хи- ляди години ^{изини} държи сѫщото правило: Да се помолимъ. Въ една отъ най-добр- бритъ и богати църкви въ Лондонъ става дума да се събератъ пари за нѣщо. ^{Благодати} Казватъ: Да се помолимъ, братя! Проповѣдникъ Муди ^{учи} ^{богачи} казава: Нѣма какво да се мо- лимъ. Азъ първиятъ съмъ богатъ проповѣдникъ, давамъ хиляда лири. Братъ Джонъ, ти си голѣмъ банкеръ и ти ще дадешъ. И той дава толкозъ. Ние сме хората, които тръбва да съберемъ срѣдствата, ^{тъ} какъ ^{често} Богъ ни е далъ. Нѣма какво да се молимъ да ни ^{помогнатъ} отъ невидимия свѣтъ.

Здравъ си, прави добро. Свѣтлата мисълъ ^{дайте} у тебе, прави добро. Свѣтло- то чувство дойде у тебе, прави добро. Богатъ си, прави добро. Дойде радостъ у тебе, прави добро. Като нѣмашъ радостъ, наби ^{елги} този, когото си срешиналъ на пътя. Какъ е смѣй той да те среши въ нещастенъ день. Че ^{какъ} лошо ли е, ако ^{какъ} на единъ ^{женикъ} човѣкъ да набие слънцето, понеже не му се оправята работите. Кой е онзи, ^{които} дамъ съветъ да набие слънцето, че ^{макар} може да го набие. Като му ^{които} хажа да набие слънцето, той много паки ще биде битъ, но слънцето нико- га нѣма да биде бито. Въодушевявайте се отъ слънцето. Слънцето при голѣмитъ работи, които има, има време и да нипожни работи, да се преѣти една капица отъ едно място на друго. Като погледнешъ слънцето, ще кажешъ: Не съмъ достиг- налъ ^{тъ} да бидамъ ^{тъ} като слънцето, ^{тъ} и ^{които} постоянно въ работата. Досега на колко места ^{не} съмъ се отбилъ. Слънцето отъ хиляди години не се отбива, сутринъ като изгрѣе отъ изтокъ, отива на западъ. Не приема никакви пока- ни. Казва: Нѣмамъ време да се разговарямъ. Честа хуморъ има въ слънцето. Човѣкъ ^{които} като не го слуша, образува вѣтъръ, голѣми бури. На онѣзи, ^{които} го чакатъ, за- почва да имъ прекатура колата, разбрѣка. Казватъ: Бѣшъше да ни умори. Не го очаквайте, ще ви спѣне работата.

Сега кое е по-хубаво: да мислишъ за обикновения хлѣбъ на бедния, или да мислишъ за царския ^{чайки}? Или да го поставимъ въ друга форма: храна е по-чиста: дето отива ^{чайки}, или дето отива пчелицата? Съ своето отиване пчелицата изважда сокъ за хората. Въ свѣта най-хубавите работи иматъ ^{предъ} ^{видъ} ги тъсятъ най-малките сѫщества. Затова тръбва да вземемъ добъръ примѣръ отъ тѣхъ. Веднажъ една сестра ми казва, че пчелата ^{въ} тръбва да обиколи 500 хиляди цвѣти, за да извади едно кило медъ. Не е вѣрно, може би до 150 хиляди до 200 хиляди да посети, но 500 хиляди сх много за едно кило медъ.

Ние всички се плашимъ отъ нашата статистика. Казвате: Изисква се цѣлъ животъ, за да постигнемъ нѣщо. Крива е статистика. Не е вѣрно, че цѣлъ животъ се изисква, за да постигнемъ нѣщо. Привеждатъ съмъ примѣра за онзи, който

който се родилъ да прави добро. Понеже всъкога, когато е правилъ добро, се е случвало нещастие, той се е отказалъ да прави добро. Единъ денъ казва: Не се самоубия, не искашъ да живъя. Него денъ гледа едно младо момиче се дави въ ръката. Пита се да му помогне ли, или да не му помогне, да го остави да се удави. Казва: Хайде да го извадя, че тогава ще ида да се давя. Това момиче било царската дъщеря. Оттогава му ^{Чащата} ~~му~~ тръгнало напредъ. Като извадилъ царската дъщеря, ^{Чащата} ~~му~~ тръгнало напредъ ^и ~~и~~ истината. Само като намърите истината, ще ви тръгне напредъ.

Азъ гледамъ съвременната психология на българитъ. Искатъ да направятъ нъщо и търсятъ причините тамъ, дето нищо няма да намърятъ. ~~Ами не~~ Знаете ли, че мнозина отъ васъ са виновати, че не са взели достатъчно въздухъ. Илюзиона българи са виновати, че са взели повече въздухъ, отколкото тръбва. Българитъ казватъ: Има въздухъ. Човъкъ може да бъде виноватъ и въ вземането, ~~и~~ че ^{Че} ~~и~~ взелъ толко ^{Чигъ} колкото тръбва. И повече няма да ^{нито по малко} вземашъ. Извършишъ длъжността си.

Съ коя мисъл започнахме? Първата мисъл коя бъше? Прочете се началото на тая лекция/.

Кой мисли най-малко? – Болниятъ. Болниятъ мисли повече за себе си. Каквото и да му кажатъ, всичко върва. На вървашитъ тамъ е всичката слабостъ, че тъ са съ суевърни. Този църъ помага, онзи църъ помага, каквото имъ кажатъ, всичко вървашъ. Дадатъ му единъ църъ не върви, да дадатъ другъ, не върви.

Отче нашъ.